



תת"ע 6892/02/20 - מדינת ישראל נגד יוסף אוחיון

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 6892-02-20 מדינת ישראל נ' יוסף אוחיון
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד בשארי

נגד

יוסף אוחיון

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 26.9.19, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "אני מבין במה אני מואשם. חוזר על הדברים שאמרתי קודם ומבקש להוסיף: המקרה פשוט, נסעתי, הייתי בפקק תנועה בכניסה לת"א, יום לפני החג, פקק שנוסעים מטר מטר, כנראה השוטר, הייתי במסלול המרכזי, השוטר עמד מהצד, קרא לי, אמר לי דיברת בטלפון, אמרתי לו הטלפון לידך, בשנייה אחת אתה יכול לברר, הוא אמר לי לא שמת שתי ידיים על ההגה, אמרתי לו זה לא בסדר, תחליט במה אתה מאשים אותי, אמר לי אתה מתחצף, אתה מתחכם, מאותו רגע אמרתי לשוטר שיעזוב אותי, לא רוצה לדבר איתו, שירשום מה שהוא רוצה, זו הייתה אלימות, חבל שהשוטר הזה לא פה. אבקש שישלמו לי 2 ימי עבודה".

ביום 21.10.21, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"מ שטרית מרדכי, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 26.9.19, בסמוך לשעה 14:40, נהג הנאשם ברכב בנתיב השני מימין בכביש 20, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו לק"מ 21.5, נצפה על ידי עד התביעה, שנהג באופנוע משטרתי בנתיב הימני, כאשר הוא אוחז



טלפון נייד כזה, בידו הימנית, בחלקו הפנימי-ימני של גלגל ההגה, כל זאת כאשר במקום עומס תנועה ורכב הנאשם ב"גלישה".

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב, שמר על קשר עין רצוף, הסביר לו את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "רק הסתכלתי מה השעה. לא דיברתי, לא השתמשתי, אני לא עברתי".

העד נחקר קצרות בבית המשפט והשיב לנאשם כי לא טען בפניו שדיבר בטלפון ואם היה סבור כי הנאשם דיבר, היה מציין זאת בדו"ח והוא ציין רק שהנאשם החזיק את הטלפון בידו.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך לא דיבר בטלפון, לא סימס, אולי הזיז דברים שהיו ברכב מתוך שעמום. לטענתו, כאשר העד פנה אליו וטען בפניו כי דיבר בטלפון הנייד, השיב לו הנאשם כי לא דיבר ואז העד שינה גרסה וטען בפניו כי לא הניח את שתי ידיו על ההגה.

הנאשם נחקר והשיב כי העד נסע על השול ולא לצדו וכי הוא אינו חושב כי אחז את הטלפון בידו, אבל אולי נגע בדברים שהיו ברכב, מתוך שעמום של נסיעה בפקק תנועה.

הנאשם נשאל כיצד הוא בודק מה השעה, האם בטלפון והשיב "סביר להניח".

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין את כיוון הנסיעה, נתיבי הנסיעה, אופן החזקת הטלפון הנייד על ידי הנאשם, המרחק הקצר שהיה ביניהם, שמר על קשר עין עם הרכב עד לעצירתו ותיעד את תגובת הנאשם בדו"ח.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית, שכן הנאשם, נמנע מחקירתו בנושאים שבליבה של המחלוקת, אף שבית המשפט שב והסביר לו על המשמעות המשפטית של הימנעות מחקירה נגדית של עד.
3. בעפ"ת **34806-04-10 פירמן נגד מדינת ישראל** קבע כבוד השופט מודריק: **"שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוד ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש"**. בעפ"ת **5675/08 סמפירה ברונז נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב,



שהוא הבחין בנאשם אשר אוחז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאל יהוד נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".

4. גרסת הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין. אציין כי בעדותו הראשית, נמנע הנאשם מלטעון כי לא אחז בטלפון הנייד, אלא טען כי לא דיבר. הנאשם בחר שלא לעמת את העד עם העובדות המרכזיות של המקרה, לא הכחיש את הדברים שנרשמו מפיו בדו"ח, מסר כי ייתכן והזיז דברים ברכב מתוך שעמום, אך נמנע מלפרט מה הזיז ולכן וטענתו המרכזית הייתה כי לא דיבר בטלפון הנייד.

5. בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על עמדתו, כפי שנקבעה בתיק קודם, פרשת רגב ולפיה:

"לאמור במצב של עדות הנאשם מול עדות השוטר.... לדידי, עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם. ראשית, בהנחה.....אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין והוא עשוי באורח תת הכרתי ל"יפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו ובשעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו (מהירות, חציית פס הפרדה, אי ציות לתמרור וכו'), עליו לבצע ראייה לאחור... ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשפ"ב, 21 נובמבר 2021, במעמד המאשימה בלבד

